

1

Mijn naam is Harriet Manners en ik ben een geluksvogel.

Ik weet dat ik een geluksvogel ben omdat:

1. Ik bij het raam zit, ook al zijn we willekeurig ergens neergezet en had ik dus maar een kans van één op vier.
2. Mijn wifi het perfect doet, wat inhoudt dat ik iedereen thuis kan laten weten dat ik bij het raam zit.
3. En ze een lijst kan sturen waarin ik puntsgewijs opsom wat een enorme geluksvogel ik ben... Zoals deze.
4. Ik daarnet zeven documentaires achter elkaar heb gezien, zodat ik nu een heleboel meer weet over vliegtuigen, orka's, de paringsrituelen van flamingo's, Russische ruimtestations, het schiereiland Yucatán, papegaaien en Christian Dior.
5. Ik die laatste zelfs erg leuk vond, hoewel ik die allesbehalve vrijwillig heb bekeken.
6. Ik eerder vanochtend Hongkong al in ben geweest.

Sinds ik vanochtend wakker ben geworden heb ik al een glazen gondelbaan over Tung Chung Bay genomen naar een reusachtig Boeddhabeeld, foto's gemaakt van de Zuid-Chinese Zee en de toeristen in mijn directe omgeving onderwezen over de politieke spanning die de Chinese regering veroorzaakt doordat ze aanspraak maakt op het gebied.

(Een paar Amerikanen hebben geprobeerd me een fooi van tien dollar te geven omdat ik zoveel wist, hoewel de officiële gidsen wat minder onder de indruk leken.)

Maar het wordt nog beter.

De afgelopen vierentwintig uur ben ik dertien landen en drie oceanen overgestoken, heb ik 15.876 kilometer afgelegd en drieënhalve donut naar binnen gewerkt (twee waren er van mij en anderhalf van Bunty).

Met behulp van een kaart en satellietnavigatie heb ik geprobeerd de 960 bruggen van Berlijn te zien, heb ik vol ontzag naar de 62 procent van Oostenrijk gestaard die in beslag wordt genomen door de Alpen, heb ik het donkere zand van de Karakumwoestijn in Turkmenistan bekeken en de flonkerende meren van Sakartvelo (ook wel bekend als Georgië).

Boven Frankrijk heb ik turbulentie vastgesteld.

Maar de belangrijkste reden waarom ik weet dat ik een geluksvogel ben is degene wier hoofd op dit moment op mijn schouder ligt.

Ik zal je een paar aanwijzingen geven: ze heeft donker, golvend haar.

Ze heeft haar ogen rustig gesloten en haar neus trekt als die van een schattig babykonijntje. Haar benen zijn bij de enkels gekruist, haar armen liggen losjes over haar buik en haar mond staat een beetje open.

Af en toe schudden onze stoelen een beetje en dan mompelt ze wat, haar hoofd schuift een stukje opzij, haar ogen gaan open en...

‘Harriet, wil je alsjeblieft ophouden met naar me te kijken terwijl ik slaap?’

Dolblij lach ik naar mijn Beste Vriendin.

Natalie Grey: Modegenie, Booswordster, Waarheidspreekster

en de niet-zoeneende soulmate uit mijn zestienjarige leven. En sinds gisterochtend de reisgenote met wie ik alles deel. Als ik Frodo ben, is zij Sam Gewissies, als ik Batman ben, is zij Robin; we zijn net Tom en Jerry, alleen zonder al het vuurwerk, de hammers en de pogingen elkaar te vergiftigen.

Als ik de niet zo populaire peper ben, is zij het geliefde zout.

'Nat!' zeg ik blij en geef haar de halve donut die ik speciaal voor haar heb bewaard. 'Je bent wakker!'

Ze knippert met haar ogen, komt stijfjes overeind en kijkt slaperig het vliegtuig rond. 'Harriet, ik ben nu vierentwintig uur op reis, alleen onderbroken door een onduidelijke wandeling tegen een berg op om een dikke man van steen te zien,' zegt ze. Ze geeuwt met haar mond wijd open en doet haar paardenstaart goed. 'Echt, ik ben net zo verrast door dit nieuwtje als jij.'

'Het was Siddhartha Gautama,' deel ik haar mee. 'En hij was van brons en helemaal niet zo dik als je hem vergelijkt met andere voorstellingen van de vader van het boeddhisme.'

Dan leunen we allebei naar voren en kijken we nieuwsgierig naar Bunty, die op de stoel naast ons zit. Mijn nomadische grootmoeder heeft een lichtroze fluwelen kussen om haar nek en een blauw zijden sjaal met franje voor haar ogen gebonden en ze snurkt zo luid dat het kindje voor ons steeds over de rugleuning komt kijken om te vragen of ze 'stuk' is.

Nat pakt de halve donut aan en grijnst.

'Hoelang is het nog?' vraagt ze, nu wat levendiger, en ze leunt over me heen om naar de naderende wolken te kijken. 'Zijn we er al bijna? Geef me de exacte feiten maar, zoals alleen Harriet Manners dat kan.'

Met een piepje gaat het lichtje voor 'riemen vastmaken' aan en mijn lach wordt nog breder.

‘Nog achtentwintig minuten, hemelsbreed vierhonderdvierentachtig kilometer,’ zeg ik. Gehoorzaam snoer ik mezelf vast op mijn plaats, duw vervolgens de ongehoorzame Nat op haar stoel en doe hetzelfde bij haar. ‘We zitten op achtenhalve kilometer hoogte.’

Het vliegtuig trilt even en mijn oren ploppen.

‘Acht kilometer,’ corrigeer ik mezelf opgewonden terwijl ik op het scherm voor me kijk. ‘Zevenenhalf...’

‘Zeven...’ Nat lacht.

‘Zesenhalf, zes...’

‘Vijfenhalf.’

En met een kreetje geven we elkaar luid een high five.

Want dit is de belangrijkste reden waarom ik weet dat ik een geluksvogel ben.

De zwaartekracht – ook wel ‘gravitatie’, afgeleid van het Latijnse woord gravis, dat ‘zwaar’ betekent – die de aarde op ons uitoefent is continu ongeveer 9,80665 meter per seconde. De zwaartekracht houdt het heelal bij elkaar: hij trekt alle sterren, melkwegstelsels, planeten en subatomische deeltjes naar elkaar toe, verankert ons aan de grond en houdt ons daar.

Maar wat de wetenschap en het scherm voor mijn neus ook beweren, op mij heeft die zwaartekracht geen vat.

We mogen dan Down Under gaan – ik ben in de zevende hemel.

Want wanneer de wolken eindelijk oplossen en de blauwe oceaan zich onder ons uitstrekt, kijk ik naar de zelfgemaakte buttons die we op onze T-shirts hebben gespeld:

OZ - THE LUCKY COUNTRY

Dit wordt de vakantie van ons leven.
Australië, we komen eraan.

2

Dus terwijl wij verdergaan met de voorbereidingen voor de landing – stoelen rechtop, tafeltjes inklappen en dat soort dingen – wil jij vast weten wat er is gebeurd sinds de laatste keer dat je me hebt gezien, of niet?

Dat doen we hier anders altijd.

Ik praat je bij over de leuke en minder leuke dingen in mijn leven, interessante ontwikkelingen, een paar bijzonder fascinerende weetjes die ik in de tussentijd heb ontdekt (zoals het feit dat antropologen kunnen achterhalen hoe de mens zich over de aarde heeft verspreid aan de hand van oorsmeer, of dat er in Litouwen elk jaar een kruipwedstrijd voor baby's wordt gehouden).

En dan luister je beleefd, hoewel je eigenlijk niet eens had gevraagd hoe het met me gaat.

Ik ben bang dat er deze keer niet zoveel te melden is.

In vier dagen kan er ook niet zo heel veel gebeuren. Vooral niet wanneer je een groot deel van die tijd op een zachte vliegtuigstoel met onvoldoende beenruimte zit, documentaires kijkt en reisgidsen over Australië verslindt om de informatie vervolgens geestdriftig te delen.

Er zijn blijkbaar meer sterren aan de hemel dan er woorden zijn uitgesproken door alle mensen die ooit op aarde hebben geleefd, maar nu ze de laatste paar dagen bij me in de buurt zijn geweest denk ik dat Bunty, Nat en onze dodelijk vermoede stewardess dat feit wel in twijfel durven trekken.

Ik heb er absoluut voor gezorgd dat wij mensen zijn ingelopen.

Wat ik je wel kan vertellen is dit:

Mijn eigengereide vader is weer gaan werken bij het reclamebureau waar hij vorig jaar werd ontslagen en begon meteen met een nieuwe poging om opnieuw ontslagen te worden, en mijn kleine zusje Tabby heeft haar eerste woordje gezegd. (Ik ben nu een ontzettend trotse grote zus, ook al zou 'manana' nooit mogen bij een potje Scrabble.)

Wilbur is weer een Agent Supreme Extraordinaire, en de laatste keer dat ik hem zag stond hij zichzelf onder de regenboogglitter te spuiten. Hij noemde het zelf 'eenhoorndeodorant'.

Toby vormt nu officieel een Romantisch Setje met Rin. En zij heeft tijdelijk haar intrek in mijn slaapkamer genomen zolang ze modellenwerk doet in Londen en verkleedt onze kat Victor als een extravagante Disneyprinses. (Statistisch gezien hebben kattenbezitters 30 procent minder kans op een hartaanval dan mensen zonder huisdieren. Hoe het met de cijfers bij de katten zit heeft nog niemand bekeken.)

Mijn stiefmoeder, Annabel, heeft de hele voorbereidingsperiode een lijst met Nummers voor Noodgevallen zitten maken, vervolgens Reservennummers voor Noodgevallen, daarna Extra Reservennummers voor Noodgevallen en toen heeft ze ze allemaal gelamineerd voor het geval ze nat zouden worden in een land dat bekendstaat om de droogte.

'Waar het me om gaat,' zei ze en stak me glanzende A4'tjes toe met ALTIJD BIJ JE HOUDEN erop, 'is dat jullie voor elkaar zorgen, goed?'

Bunty en ik lagen op mijn bed en rolden allebei met onze ogen.

'Lieve Bels.' Mijn oma glimlachte vol liefde. 'Het universum houdt ons zorgvuldig in het warme kommetje van zijn handen,

als een klein kind met een pluizig, jong konijntje. Je hoeft je echt niet zoveel zorgen te maken.'

Annabels ogen schoten meteen mijn kant op.

'Natuurlijk,' beaamde ik schokschouderend; ook al ben ik nu zestien en zit ik in 5 vwo: ik denk dat ik heus wel weet hoe ik voor mezelf moet zorgen.

En ik heb natuurlijk ook afscheid genomen van Jasper.

Mijn...

Tja, eerlijk gezegd weet ik niet goed wat hij is.

Mijn knappe, sarcastische, sinds vier dagen meer-dan-een-ge-wone-vriend-maar-ook-weer-geen-vriendje. Hij zit stevig in die ruimte waarin je wel zoent en elkaars hand vasthoudt maar nog geen formeel relatiecontract hebt ondertekend.

Al heb ik natuurlijk wel met potlood een kladversie opgesteld.

Je moet te allen tijde voorbereid zijn op de volgende stap in een relatie.

'Bij mij is het tien uur later,' zei ik. We zaten opgekruld op de bank naar een aflevering van Planet Earth over 400 meter diepe grotten in Mexico te kijken, terwijl Annabel, Bunty en pap zachtjes in de keuken zaten te praten, vermoedelijk over manieren waarop ze mij in het buitenland onder de duim konden houden.

'Ik weet het, Harriet.'

'Dat betekent dat het in Australië zes uur 's avonds is wanneer het hier acht uur 's ochtends is. En wanneer het bij jou twaalf uur 's middags is, is het bij mij tien uur 's avonds. En wanneer het hier zeven uur 's avonds is, is het daar...'

'Vijf uur 's ochtends,' zei Jasper. Hij kneep één helderblauw en één bruin oog half dicht en keek naar het geprinte schema dat ik hem net had gegeven. 'Ik kan zelf ook rekenen, maar fijn dat je het alvast hebt gedaan.'

Met een streng gezicht keek ik hem aan.

‘Dat zeg je nu wel, Jasper King, maar als het om lange afstanden gaat, draait het om precisie. Vandaar dat onze geplande telefoontjes blauw zijn, webcamgesprekken roze, e-mails groen en appjes paars. Misschien moet je hem printen op A2-formaat en in het cafeetje ophangen.’

Zijn dikke wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Zullen we anders gewoon kijken hoe het loopt?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik. Ik rolde met mijn ogen en wees naar een ander deel. ‘De spontane en onvoorbereide romantische keuzemomenten zijn oranje en die staan hier, hier en hier.’

En op dat moment schudde Jasper zijn hoofd en zoende me.

Dat was het wel.

Met een snelle haal van een viltstift veranderde Team JINTH in Team JRNTH, gingen de boeken voor de proefwerkweek mijn koffer in en heb ik heel efficiënt orde geschapen in mijn hele wereld, zodat ik alles de komende twee weken netjes achterlaat.

Nu ben ik er klaar voor om op ontdekkingsreis te gaan, het onbekende tegemoet, net als Harriet Adams, die in het begin van de twintigste eeuw rondreisde in Zuid-Amerika, Azië en Oceanië en daar voor National Geographic over schreef.

Of Harriet de schildpad, die van Engeland naar Australië werd overgebracht, waar ze vredig is gestorven.

Wat mij hopelijk niet gebeurt.

In elk geval wordt het voor het grootste deel onbekend.

‘Harriet,’ zegt Nat zachtjes wanneer het vliegtuig met een schok landt en Bunty met een luide snurk wakker schrikt. ‘Moeten wij niet even praten?’

Verrast gaap ik mijn beste vriendin aan. 'Dat hebben we de afgelopen achtenveertig uur toch al gedaan, of niet?'

De nacht voor we vertrokken lag ze op een luchtbedje in mijn kamer en die situatie heb ik uitgebuit.

'Jij wel,' lacht Nat. 'Aan één stuk door. Maar ik bedoelde over... je weet wel. Over waar we zijn. Of om precies te zijn...' ze bestudeert me nauwlettend. '... over wie hier misschien ook is.'

Want het is geen toeval dat ik alles weet over de afstand tussen Engeland en Australië. Ik weet hoe rommelig gesprekken tussen twee landen kunnen worden omdat ik er ervaring mee heb.

En als ik er zo op gebrand ben dat we ons aan een vast communicatieschema houden, dan weten we allemaal dat daar zorgvuldig over is nagedacht.

Dit is niet mijn eerste langeafstandsverkering.

'Nee,' zeg ik ferm. Ik sta op en pak mijn schoudertas. 'Ik begin met een schone lei, Nat. Een gloednieuw avontuur voor ons allebei.'

En het begint *nu*.